

כאשר טל אמרה לי שפרופ' חמוטל מבקשת שאנגן בערב לכבודה הייתי במבוכה. ראשית איני נוהגת לנגן בערבי מחלקה ושנית, לנגן לכבוד חמוטל הוא כבוד גדול בכמה מידות מיכולות הנגינה שלי. אני מודה לך חמוטל על בקשתך. אני רוצה להסביר לך למה בחרתי את הסונטה של באך לערב זה. זו הדרך שלי לנסות לנסח חלק ממה שאני מרגישה.

הבארוק הוא מוסיקה של האצולה ולמען האצולה, וככזה, הוא אומר כל דבר בהדרת כבוד. הוא עצוב בשקט, הוא עולז ללא שכרות והוא בנוי לתפארת. למוסיקה של הבארוק יש יסודות והם יציבים. לא משנה עד כמה הוא וירטואוזי זו אינה וירטואוזיות חופזת או ריקה. זוהי וירטואוזיות שמבוססת על ידע: ידע להפריד בין עיקר לטפל, ידע להדגיש את היפה והמיוחד, ידע של מבט מבפנים ומבט מבחוץ בו זמנית. דברי אולי מעורפלים אבל כשאני חושבת על מחקרייך אני חושבת בארוק, משום הדברים האלו, ומשום שזוהי תקופת התבונה המלומדת. לא מתלהמת, לא חפוזת, תקופה עם זמן ומקצב, לכל מחשבה, מילה ומשפט.

הרבה דברים למדתי ממך. אני מרגישה שהייתה זו זכות גדולה להיות תלמידה שלך, ואני שומרת לי את הזכות המטפורית להיות תלמידתך תמיד. לא רק בגלל החוקרת שבך אלא בזכות העוצמה והידע שלך לדעת ללמד. בזכות ההשקעה והרגישות שלך להוביל אותי כתלמידה בדרך שתאפשר לי לגדול. מעולם לא נרגשתי לשיעור כמו שציפיתי לשיעורים איתך, ואם שיעור שלך התבטל נדמה היה כי ערכו של השבוע ירד פלאים.

הנוכחות שלך אינה מוטלת בספק אבל אני רוצה שתדעי שגם ההיעדר שלך מורגש וזה עצוב לי. פרידה היא בדרך כלל דבר מורכב, את הפרידה ממך אני מקבלת בלית ברירה. אני מנסה, כנראה, בעזרת כל המילים האלו להחזיר את התודות למילה תודה.

טלי ואני נגנן סונטה של באך שארכה כעשר דקות והיא מחולקת לשלושה פרקים: הראשון אקספרסיבי השני לירי והשלישי קליל וקצבי